

Snacka om brott 38 – en podd från Brå

Sexköpsbrott mot barn – ett allvarligt brott mot redan utsatta unga (17 maj 2022)

Medverkande: Kristin Franke Björkman, utredare på Brå; Jenny Selenius, regionkoordinator på ungdomsjouren mot prostitution och människohandel vid Socialförvaltningen i Stockholm och Björn Sellström, kommissarie på Nationella Operativa Avdelningen, NOA, Polismyndigheten.

Programledare: Monica Landergård, pressekreterare Brå.

INLEDANDE CITAT, KRISTIN:

Någonting man kan se generellt är att det väldigt ofta är barn som redan befinner sig i olika typer av utsatthet som drabbas av det här brottet.

INLEDANDE CITAT, BJÖRN:

Tittar vi dessutom på de här sugardejtingsidorna så har man liksom krav på de här sidorna att man ska vara 18 år och äldre. Det här gör ju också att när man är ute och tittar på de här sidorna och ska identifiera de här barnen så blir det också ganska, ganska svårt. Det är väldigt resurskrävande.

INLEDANDE CITAT, JENNY:

På samma sätt som vi tänker att barnen kanske kan använda sig av narkotika så behöver vi också tänka att barn kan va utsatta för den här typen av brott.

INTRO, MONICA:

Det här är Brås podd "Snacka om brott". I slutet av april 2022 publicerade Brå två rapporter om sexköpsbrott. I det här poddavsnittet tar vi upp utnyttjande av barn genom köp av sexuell handling, som vi i det här samtalet kommer att benämna som sexköpsbrott mot barn. I ett annat poddavsnitt pratar vi om sexköpsbrott mot vuxna. Hur arbetar polisen och socialtjänsten med att motverka sexuellt utnyttjande av barn? Vad fungerar? Vad kan förbättras? Är straffen tillräckliga eller bör de skärpas?

MONICA: Med mig i studion idag för att prata om det, är Kristin Franke Björkman, utredare på Brå, Jenny Selenius, regionkoordinator på ungdomsjouren mot prostitution och människohandel vid Socialförvaltningen i Stockholm och Björn Sellström, kommissarie vid Nationella Operativa Avdelningen,

NOA, vid Polismyndigheten. Jag som leder samtalet heter Monica Landergård och är pressekreterare på Brå. Välkomna!

KRISTIN: Tack!

JENNY: Tack!

BJÖRN: Tack så mycket.

MONICA: Kristin, du är en av rapportförfattarna till Brås regeringsuppdrag om sexköpsbrott. Idag fokuserar vi alltså på sexköpsbrott mot barn. Kan du kort berätta vad den rapporten handlar om?

KRISTIN: Ja, i vårt uppdrag har vi följt upp hur rättsväsendet tillämpar den här straffbestämmelsen - utnyttjande av barn genom köp av sexuell handling - och det handlar alltså om när någon förmår ett barn mellan 15 och upp till 18 år att mot ersättning delta i sexuella handlingar. I den här studien har vi bland annat gått igenom sextionio anmälda ärenden gällande det här brottet, från anmälan till dom. Vi har intervjuat personer inom socialtjänsten och rättsväsendet.

MONICA: Var det någonting du blev förvånad över när det gäller resultaten?

KRISTIN: Det man kan se är att det rör sig om väldigt allvarliga sexuella utnyttjanden av barn och att det ändå är ett brott som inte är jättehög prioriterat av varken polisen eller socialtjänsten. Och våra intervjupersoner i även tidigare studier lyfter att det troligen finns ett väldigt stort mörkertal, eftersom att de här barnen sällan polisanmäler brottsligheten själva. Och sen blev vi också ganska, ja men, chockerade över de här kontakterna som har tagits via så kallade sugardejting-sidor som ofta också resulterat i väldigt allvarliga utnyttjanden.

MONICA: Sugardejting, vad är det? Kan du förklara för en som inte är så insatt?

KRISTIN: Ja, det är väl ett fenomen som blivit väldigt uppmärksammat på senare år. Och av de här sugardejting sidorna själva så framställs det ju som en form av dejting-relation där en äldre välbeställd person, oftast en man, kan då

dejta en yngre vacker person, ofta en kvinna, och att det ska vara ett slags ömsesidigt utbyte av intimitet, umgänge och i vissa fall då sexuella handlingar i utbyte mot resor, lyxiga middagar, gåvor och ibland även pengar. Men det vi då kan se i våran studie när brott har skett via kontakt på de här sidorna, är att det rör sig om sexuella handlingar mot ersättning och att det är barn som utnyttjas då.

MONICA: Vad kan det vara för typ av brott som de här barnen utsätts för?

KRISTIN: De ärendena vi gått igenom, de skiljer sig lite åt, men jag tror att någonting man kan se generellt är att det väldigt ofta är barn som redan befinner sig i olika typer av utsatthet som drabbas av det här brottet och att det ofta sker en slags förskjutning och en manipulering från gärningspersonens sida.

MONICA: Du säger att många av de här barnen redan är utsatta, men vad kan det handla om för utsatthet?

KRISTIN: Ja, vi har ju bland annat sett i över hälften av ärendena att det finns uppgifter i det här förundersökningsmaterialet om att barnet lider av någon form av psykisk ohälsa. Kan handla om ångest, depressioner, självskador. Det är även flera barn som tidigare har utsatts för sexuella övergrepp och även ett antal ärenden där barnen är eller har varit placerade i kanske ett familjehem eller på en institution. Och man kan ofta se just då att... ja men att det är sårbara barn och att det ofta sker en väldigt medveten manipulering och förskjutning från gärningspersonens sida där man kanske tar kontakt och beter sig som att man bryr sig om barnet väldigt mycket och att man vill vara ett stöd för dem och kunna hjälpa dem och sen så leder det till de här utnyttjandena.

MONICA: Vad menar du med förskjutning? Vad är det?

KRISTIN: Ja det handlar väl om att man kan bland annat se att det kan vara att när de här kontakterna tas initialt till exempel om det sker via en sugardejtingsida att barnet kanske har någon medvetenhet om att det kan finnas förväntan på sexuella handlingar, men ändå upplever att, nej men

jag kommer inte att göra det, jag kan stå emot det här, men det kan vara att...ja, så pågår den här kommunikationen ganska länge och så kommer man mer och mer in på de här sakerna och sen kanske när mötet väl ska ske så har barnet på förhand en känsla av att – ja, men jag klarar av att sätta gränser, jag kommer inte göra det här - men sen när man väl träffas så blir det väldigt påtagligt att det finns en maktobalans mellan barn och vuxna. Och att man då som barn ändå inte klarar av att stå emot den här vuxna personens vilja och går med på de här sakerna.

MONICA: Hur tar de här gärningspersonerna kontakt med barnen?

KRISTIN: Det ser lite olika ut, det kan ju dels vara, att man känt varandra sedan tidigare på olika sätt eller att man har tagit kontakt i den fysiska miljön där man befinner sig, till exempel i skolan eller på en fest eller liknande. Kanske i de ärendena där man också...det finns ju några där man är lite mer jämna i ålder och så. Men framförallt så sker ju kontakten via internet, till exempel sådana sugardejtingsidor eller sociala medier.

MONICA: Då vänder jag mig till dig Björn, du arbetar ju som kommissarie på NOA. Känner du igen det här som Kristin beskriver och kan du lite kort berätta om hur ni arbetar mot den här typen av brott?

BJÖRN: Mm, jo men det gör jag absolut och det är ju... det här är ju dessvärre en brottslighet som fallit lite grann mellan stolarna av olika anledningar. För några år sedan så tog ju polisen ett beslut om att jobba och fokusera mer på internetrelaterade sexuella övergrepp mot barn i stort. Och det är ju en ganska komplex brottslighet och består av flera olika typer av brott. Det här är bland annat ett av dem. Tyvärr så har det här legat lite grann och liksom pendlat mellan om det ska ligga på människohandelssektionen eller grova brottssektionen och det skiljer sig lite grann. Men nu har man ändå tagit ett beslut om att man ser att det är viktigt att det ligger på en avdelning med specialister som är vana att hantera just internetrelaterade sexuella övergrepp. Och det gör ju att vi förhoppningsvis åtminstone i framtiden kommer att se att vi hanterar den här brottsligheten mycket bättre. Nu är den här brottsligheten lite speciell

i sig, den är väldigt komplex, de här barnen som det är frågan om, de är ju inte jättesugna själva på att medverka på den här typen av utredningar. Tittar vi dessutom på de här sugardejtingsidorna så har man ju liksom krav på de här sidorna att man ska vara 18 år eller äldre. Det här gör ju också att när man är ute och tittar på de här sidorna så, och ska identifiera dem här barnen så blir det också ganska, ganska svårt. Det är väldigt resurskrävande.

MONICA: Men jag ser också att Brå konstaterar i rapporten, som vi publicerade här nyligen, att polisen och även socialtjänsten för den delen, behöver arbeta mer uppsökande för att kunna identifiera utnyttjade barn och få gärningspersoner dömda. Alltså att det sker för lite sånt arbete idag. Håller du med om det?

BJÖRN: Jo men det gör jag, absolut, visst är det så. Men som jag var inne på att det är en väldigt komplex och svår brottslighet att jobba mot och vi behöver absolut bli bättre på det. Sen tidigare finns det ju en metod framtagen för hur man kan jobba på just de här sugardejtingsidorna. Nu är ju inte sugardejtingsidorna det enda stället där barn faller offer för sexuella utnyttjanden på nätet, så att tittar man också på de anmälningar som kommer in i det här, så är det förhållandevis lågt antal och det är klart det finns skäl att tro att det är underrapporterat, absolut. Men det gör ju också att vi får försöka resurssätta på liksom bästa möjliga sätt, men självklart så är det olyckligt. Och precis som du var inne på tidigare här att de här barnen är ju inte alls, liksom lever i den här glamorösa miljön som man tycker att sugardejting egentligen hänvisar till, utan tvärtom som regel är ganska trasiga de här barnen och har en historik kring missbruk, många har ju varit placerade på olika institutioner, man har sålt sex tidigare, så att det finns ju såklart en väldigt olycklig bild hos de här flickorna och pojkarna då.

MONICA: Vad tycker du att polisen behöver göra då som ni inte gör idag?

BJÖRN: Ja det är mycket vi behöver göra som vi inte gör idag. För det första så behöver polisen bli mycket bredare i sitt arbete kring det här. Det finns en

bra kompetens inom polisen för att hantera den här typen av brott, men det är alldeles för få poliser som jobbar med det. Så dels behöver vi bredda det så att fler kan arbeta med det här, för att vi vet ju och ser att det här är en brottslighet som vi definitivt inte kommer att se, kommer att sjunka. Och sen så tror jag också att vi behöver bli bättre på att förstå och ta bort skillnaden egentligen mellan internet och den fysiska världen. Alltså det är fortfarande så att vi tenderar att inbilla oss att det är två olika världar det här, men för barnen så är det ju verkligen inte det. Nej men, så för oss handlar det väldigt mycket om utbildning, it-stöd, bättre omvärldsanalyser, men också hitta metoder just liknande den här metoden då och resurssätta utefter behovet egentligen som finns.

MONICA: Jenny du arbetar ju vid socialtjänsten och vi pratar ju om det uppsökande arbetet bland annat här, hur fungerar det tycker du?

JENNY: Jo, men jag tycker att det fungerar bra. Vi arbetar operativt tillsammans med polisen, det har vi gjort sedan 2014 rörande prostitution och människohandel och med särskilt fokus för att identifiera barn och unga. Sedan 2021 så har vi ett samverkansavtal med polisen gällande det operativa arbetet mot prostitution och människohandel, där vi gemensamt då, både socialförvaltningen och polisregion Stockholm tar gemensamt ansvar för att bedriva det här arbetet.

MONICA: Den här samverkansöverenskommelsen som du pratar om den har funnits i över ett år nu, vilka lärdomar har ni dragit av det?

JENNY: Dels att det är väldigt positivt, samverkan mellan polis och socialtjänsten behövs och speciellt riktat kring den här typen av problematik och utsatthet. Vi behöver hjälp av polisen för att kunna identifiera barn på sidorna och vi får tillgång till både miljöer, men också till individer som vi kanske annars inte hade fått tillgång till eller nått ut till, och därför är det ju väldigt viktigt med den typen av samverkan. Den andra lärdomen är att det också inte är tillräckligt, vi behöver jobba på flera håll för att identifiera barn och unga. Jag tänker att det riktade arbetet är ett sätt att arbeta mot den här problematiken. Men vi har ju flera olika instanser,

verksamheter och aktörer som kommer i kontakt dagligen med barn som är utsatta som behöver fråga barn om den här typen av utsatthet, helt enkelt. För att det räcker inte, det är inte tillräckligt helt enkelt det arbetet som vi gör.

MONICA: Nej.

JENNY: Vi träffar väldigt många barn och unga, men i relation till hur många som är utsatta så skulle jag säga att vi träffar en väldigt liten procent och det finns flera olika sätt som vi kan nå ut med stöd. Det operativa arbetet tillsammans med polisen är *ett* sätt att hitta barn och unga som är utsatta för den här typen av brott och se till att de får stöd och skydd och i största möjliga mån försöka stoppa den här typen av övergrepp, helt enkelt. Och framförallt identifiera förövare som kan lagföras för den här typen av brottslighet. Men det är inte heller tillräckligt och i den verksamheten träffar vi ju riktade...den verksamheten är ju extrem riktad, och vi behöver identifiera barn och unga på flera olika sätt. I verksamheter som möter ett större antal barn, helt enkelt, skola, jag pratade om socialtjänst...

MONICA: Ja, du nämnde instanser tidigare, vad tänker du då - vilka instanser är det? Är skolan en instans till exempel, som behöver ställa frågor?

JENNY: Skolan är en sådan instans. Jag tänker att socialtjänsten, öppenvårdsinsatser eller verksamheter som bedriver öppenvårdsinsatser. Vi... i alla instanser där man träffar barn och unga skulle man kunna fråga om den här typen av utsatthet och i relation till det som Kristin sa tidigare, att det finns flera olika typer av sårbarhet hos barn eller utsattheter sedan innan, så ser vi att det är väldigt lätt att tänka missbruk, det är väldigt lätt att tänka självskadebeteende, det är väldigt lätt att tänka olika former av utsatthet, men det är väldigt sällan vi ställer frågor kring den här typen av utsatthet när vi träffar barn. Och på samma sätt som vi tänker att barnen kanske kan använda sig av narkotika så behöver vi också tänka att barn kan vara utsatta för den här typen av brott.

MONICA: De finns det nog en hel del kvar att göra, inte bara för polisen och socialtjänsten utan även andra.

BJÖRN: Det är väl det som är viktigt också att tänka på att det är så lätt att vi kanske fastnar i vems... ja men vems ansvar är det här egentligen nu - jo det är polisen som ska ansvara för, nej det är socialtjänsten som ska ansvara för det - men det är lite som du är inne på att det här är ju ett samhällsproblem så att alla som har möjlighet... har ju liksom ett ansvar kring att göra sin lilla del i det här. Jag tror att det är så lätt att peka åt ett håll och säga att nu får ni ta hand om det här därför att det är ett brott. Jo, och sen är det ju, det är ju svårt också, eller kan vara svårt, att nå de här, nå de här ungdomarna, eftersom de redan har en problembild så är de ju inte nödvändigtvis att man hittar dem här i skolan eller man hittar dem inte i de här normala sociala sammanhangen. Därför är det ju också viktigt att tänka på att vi måste ju lära barn väldigt, väldigt tidigt vikten av att hantera, ja men den här typen av problematik då. Så att man stärker barnen i väldigt, väldigt, väldigt tidig ålder. För att när det kommit såhär långt, jag skulle inte säga att det är försent, men då har de kommit så långt så att det är svårare att nå dem då.

MONICA: I Brås rapport Kristin, har ni även gått igenom domar och påföljder, vad kan du berätta om det?

KRISTIN: Ja precis, vi har dels gått igenom utdömda påföljder i de här ärendena som är anmälda 2019, och då var det totalt 20 ärenden som resulterade i en fällande dom. Men man gjorde en straffskärpning gällande det här brottet år 2020 och då höjde man straffskalan, så tidigare var det böter eller fängelse upp till två år, men då tog man bort böter i straffskalan och höjde maxstraffet så att det är nu fängelse upp till fyra år, som man kan dömas för. Så därför gjorde vi även en kontroll av brott som har anmälts efter den här straffskärpningen och domar som har kommit där. Och det vi kunde se var att det är väldigt ovanligt med fängelsestraff av de ärendena. Både innan och efter den här straffskärpningen så är det inget ärende där det har lett till ett fängelsestraff när det här utnyttjande

av barn inom köp av sexuell handling är huvudbrott, alltså att påföljden inte omfattar några grövre brott. Och det... det är ju lite förvånande eftersom att vi kan ju se i många ärenden att det finns mycket försvårande omständigheter och enligt den här lagstiftningens förarbete så ska ju det kunna motivera ett straff som är i den högre delen av straffskalan.

MONICA: Mm, vad skulle försvårande omständigheter kunna vara om du förklarar för en som inte är så insatt?

KRISTIN: Ja, det som finns som vi kan se, ärenden och som då finns i förarbetena, det handlar bland annat om att barnet har varit påverkat av alkohol eller narkotika. Det är inte helt ovanligt att gärningspersoner till exempel har bjudit på alkohol i samband med den här träffen. Det finns också exempel där själva de sexuella handlingarna har skett på väldigt isolerade platser, att gärningspersoner kanske har kört ut med barnet i en bil någonstans på en skogsväg och precis som vi har pratat om och nämnt tidigare, så är det många av barnen som också lider av olika former av psykisk ohälsa som gärningspersonerna i många fall också har varit medvetna om.

MONICA: När vi spelar in det här avsnittet nu så har regeringen lämnat en proposition med förslag om att höja minimistraffet till sex månaders fängelse för sexköpsbrott mot barn. Är det tillräckligt, vad tror ni? Kommer det avskräcka dem som utnyttjar barn sexuellt?

BJÖRN: Nej, det tror jag inte. Alltså det är väldigt sällan som straff överhuvudtaget gör att personer inte begår brott. Så det tror jag inte och dessutom, många av de här männen drivs ju i sin tur av sin, sin historik, så att nej, det tror jag inte tyvärr. Och tittar man så har man ju möjligheter idag att använda sig av straff som man faktiskt inte ens idag använder sig av, precis som du är inne på. Man dömer ju väldigt lågt för den här typen av brott och det är lite olyckligt tycker jag också att man inte använder sig av tilläggsbrott när man tittar på det här - att man använder sig av våldtäkt mot barn exempelvis när vi har en person under femton år som faktiskt säljer sexuella tjänster - så att man slarvar lite grann tycker jag, med hur man använder lagstiftningen här, tyvärr.

KRISTIN: Vi lyfter ju också fram lite i rapporten just det här att det skulle vara möjligt att i större utsträckning pröva våldtäktslagstiftningen i flera av de här ärendena där det finns många indikationer på att det här barnet inte deltar helt frivilligt. Men att de är ganska ovanligt att det görs.

BJÖRN: Och det här tycker jag är viktigt överhuvudtaget att diskutera kring det här med frivillighet, för det är klart att även om jag som person lägger ut en annons så finns det ju väldigt mycket som talar för att det är en frivillighet som verkligen är inom citationstecken. De är klart att det är i viss mån frivilligt, men såklart att det finns en ja...

MONICA: Men hur frivilligt är det egentligen...

BJÖRN: ... Nej men precis.

MONICA: Jenny vad tänker du, har du några tankar kring det?

JENNY: Ja, men jag tänker att det här är ju precis det som förövare önskar och vill och se till att barnen hamnar i. Jag tänker... barnen far så extremt illa och är redan så extremt utsatta och det har ju förövaren i beaktning och utnyttjar och på så sätt förflyttar de ju alltid barnens gränser. Till den mån skulle jag säga att de flesta barnen som vi möter i vårt arbete vet inte ens om att de är utsatta för ett brott, så det är ju det första. Och jag tänker att det är väldigt svårt att söka sig till stöd och hjälp när man inte vet heller att man är utsatt och genom att man lägger på en, eller genom att man som förövare betalar ett barn för att utnyttja det så lägger... påför man ju en extra nivå av skuld och skam vilket gör att barnen aldrig kommer söka sig till stöd och skydd på egen hand. Och det är ju därför det är så himla viktigt att vi är de som sätter stopp för det, det är vi som aktivt arbetar mot eller vi vuxna som arbetar mot de här frågorna och inte lämnar det ansvaret på barn och att vi också förflyttar det ansvaret till förövaren. För vi pratar väldigt ofta om barnens utsatthet och barnens frivillighet och vi pratar väldigt ofta om att vi behöver identifiera barn, men vi pratar väldigt sällan om att vi behöver identifiera förövare för att stoppa övergrepp och det tänker jag blir en extremt viktig

del i det här med påförandet av... eller att avlasta barn från den typen av skuld är ju också att lägga fokuset på förövaren. Och det tänker jag att genom att vi höjer minimistraflet till sex månader, så visar det ju i alla fall på samhällets inställning till det här brottet och som kanske genererar mer till barnen i slutändan. Men jag håller nog med Björn här om att det, jag tror inte att det kommer avskräcka någon från att fortsätta göra det och det handlar ju återigen många gånger om att det är ett väldigt svårt brott att stoppa eller hitta och identifiera förövare i.

MONICA: Och ni Jenny och Björn, ni jobbar ju med och mot de här fruktansvärda brotten som vi pratar om idag. Ni jobbar ju med det varje dag, hur orkar man jobba med den här typen av brott med barn som far så otroligt illa?

BJÖRN: Nej men jag tycker... nu jobbar jag ju inte så jätte-operativt längre, men jag har ju jobbat med den här brottsligheten länge och jag tycker att det är otroligt värdefullt och väldigt givande att jobba med den här brottsligheten, det ger otroligt mycket tillbaka, tycker jag.

MONICA: Vad är det du får tillbaka?

BJÖRN: Vetskapen om att man att man jobbar kanske med dem som är, eller en av de mest skyddslösa grupperna i samhället som väldigt ofta inte syns och inte hörs. Varje gång man hittar och identifierar både ett offer och en förövare så ger det otroligt mycket tillbaka och att jobba i liksom, i ett sammanhang tillsammans med andra människor som jobbar så otroligt dedikerat, det är otroligt värdefullt.

MONICA: Mm, Jenny då, vad säger du?

JENNY: Ehm.. jo men det är klart att det är väldigt utmanande och jag tänker i att förhållningssättet för min del handlar om att det barnen blir utsatta för är ju om ännu allvarligare och jag tänker att det är väldigt viktigt att fokusera på lösningar både då i mötet med en individ som är utsatt, men framförallt också att försöka förändra och förbättra för målgruppen generellt på olika sätt. Det blir väl min, en del i mitt sätt att hantera den här typen av utsatthet. Sen måste jag säga att det är väldigt lätt tror

jag, att man kanske härdar, man hittar sätt för att härda sig själv i det och det försöker jag vara väldigt ödmjuk inför, för jag vill inte bli härdad kring det här - jag vill tvärtom. Men däremot så är det viktigt med det att få handledning kontinuerligt och ha bra kollegor som man får stöttning av och att man också har roligt på sin arbetsplats för att orka och jag tänker den energin brukar ju också spegla av sig i arbetet, så det är väldigt viktigt att hämta positiv energi.

BJÖRN: Sen är det ju viktigt precis som du är inne på, det är ju en sak att hitta sina egna verktyg för att kunna hantera det, men det betyder inte att man inte får känna någonting inför det. Men däremot måste man lära sig hantera känslorna så att man inte... det gagnar ingen att man mår så dåligt av det att man inte kan jobba med det. Utan det är det man måste lära sig lite grann, men att fortfarande ha engagemanget.

MONICA: Men vad skulle ni säga är dem viktigaste faktorerna för att förhindra att barn utnyttjas sexuellt?

KRISTINA: Ja, det var ju lite det som Jenny var inne på här förut också att vår studie har ju fokuserat mycket på just rättsväsendets hantering av den här brottstypen, men det är klart att det är en problematik som väldigt många instanser i samhället behöver ta ett gemensamt ansvar för. Och sen då som vi lyft fram i rapporten just att polisen och socialtjänsten behöver arbeta uppsökande och få en bra samverkan kring det som man till exempel har börjat jobba med här i Stockholm då - där Jenny jobbar med den här samverkansöverenskommelsen. Och sen, Björn var också inne på det, att nätet är en helt ny arena där polisen kanske behöver bli mer närvarande för att också finnas tillgänglig för barn att ta kontakt med om man behöver stöd.

BJÖRN: Och sen handlar det ju också om, som vi varit inne på och som jag tror du pratade om Jenny, att eftersom att många av de här barnen tar ju på sig mycket skuld kring att det har hänt, de känner sig medskyldiga och de vet inte ens att de har blivit utsatta för brott, så handlar det återigen om att lära barn att skydda sig och att lära barn att de faktiskt är utsatta för brott

- att det inte är deras fel även om det är så att de har tagit... gjort frivilliga val, eller hur man nu vill uttrycka det, så är det fortfarande alltid gärningspersonens fel. Och det är ju... det där låter ju så himla enkelt, men det är ju otroligt svårt att nå alla barn också, man skulle ju verkligen önska att de var så enkelt som det låter, men det är ju... det handlar ju om att stärka barnen så tidigt som möjligt tänker jag. Och som du var inne på Jenny också att också fokusera väldigt mycket på gärningspersonerna då.

MONICA: Mm. Vill du tillägga något Jenny, de viktigaste faktorerna där för att förhindra?

JENNY: Ja, men jag skulle säga att identifiera barn som kanske är i riskzon för att komma att bli utsatt. Precis som Kristin nämnde tidigare så är det ju väldigt många som blir utsatta för sexualbrott innan det här, och genom att nå ut med tidiga insatser kring det så kan vi också stärka barn i det. Men återigen då arbeta riktat mot förövare. Det vi ser är att ett barn har många gånger ofta kontakt med flera förövare, men en förövare har ju också kontakt med flera barn - så genom att identifiera förövare så kanske vi också får tag på barn som vi inte kanske hade nått ut till innan och kan identifiera den vägen. Men utöver det så finns det ju jättemycket självklart som vi kan göra. Mina bästa tips är att polisanmäla när man misstänker att det här brottet sker, orosanmälan till socialtjänsten, som sagt ställa frågan om den här typen av utsatthet - känner man sig inte bekväm med det så kanske man kan få in det i rutinformulär. Det är ju många olika verksamheter som jobbar mer med det nu, det är någonting vi själva gjort inom vår verksamhet eller inom vår enhet som bedriver öppenvårdsinsatser för barn och unga. Sedan 2019 har vi skrivit in det i vårt inskrivningsformulär, så när man möter ett barn och en familj så finns den frågan med som standard och på det sättet så normaliserar vi ju också frågan - delvis för de barnen vi möter, men också för oss själva som professionella och blir mer bekväma i att ställa de frågorna.

MONICA: Det fick blir de avslutande orden. Jag tackar Kristin Franke Björkman, utredare på Brå, Jenny Selenius, regionkoordinator på ungdomsjouren

mot prostitution och människohandel vid Socialförvaltningen i Stockholm och Björn Sellström, kommissarie på NOA vid Polismyndigheten. Det har varit riktigt intressant att ta del av era erfarenheter kring arbetet mot sexköpsbrott mot barn.

KRISTIN: Tack.

JENNY: Tack.

BJÖRN: Tack.

MONICA: Jag som ledde samtalet idag heter Monica Landergård och är pressekreterare på Brå. Ett annat av Brås poddavsnitt handlar om sexköpsbrott mot vuxna. Alla poddavsnitt "Snacka om brott", finns i din podd-app. Tack för att du har lyssnat!